

27 Νοεμβρίου 2014

Η αποδοχή του εαυτού μας

[/ Γενικά Θέματα](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

«Η μόνη ακατανίκητη αμαρτία είναι η αμαρτία που αρνούμεθα να παραδεχθούμε και η μόνη αμαρτία που δεν συγχωρεί ο Θεός είναι η αμαρτία που την περιβάλλουμε με ένδυμα αρετής. Οι δικαιολογίες και η αυτοάμυνα μεγιστοποιούν

την αμαρτία. Ακόμη και ένα ακούσιο λάθος γίνεται αμαρτία, όταν προσπαθούμε να το δικαιολογήσουμε. Αλλά ένα λάθος που αναγνωρίζει κανείς ελεύθερα, μπορεί να γίνει πηγή δυνάμεως. Ο οποιοσδήποτε θα συγχωρούσε ένα έντιμο λάθος που ομολογείται έντιμα, ενώ κανείς δεν θα συγχωρήσει ένα λάθος όταν το δικαιολογούμε ή αρνούμεθα να το παραδεχθούμε».

Η πιο πάνω επισήμανση του π. Φιλοθέου Φάρου, που περιέχεται στο βιβλίο του «Κλήρος: η ανεκπλήρωτη υπόσχεση πατρότητας», μας παραπέμπει στην αφετηρία της μετάνοιας.

Η αμαρτία, ως λανθασμένος τρόπος ζωής που διαφέρει από τον τρόπο ζωής του Θεού, είναι κάτι που κανείς δεν μπορεί να αποφύγει. Το «ουδείς αναμάρτητος» είναι αλήθεια που αφορά όλους. Όπως αλήθεια είναι και το «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει».

Οι διαπροσωπικές μας σχέσεις στην οικογένεια, στην εργασία, στην κοινωνία, στο περιβάλλον που ζούμε, δεν είναι πάντα οι τέλειες. Η δική μας αναπηρία και εσωτερική αμαρτωλότητα εκδηλώνεται με ψυχρότητες, συγκρούσεις, κατακρίσεις, διαπληκτισμούς, που διώχνουν την ομόνοια, την αγάπη, την ειρήνη.

Ασφαλώς η μετάνοια γι' αυτό που είμαστε και εκδηλώνεται με τη συμπεριφορά μας, αρχίζει με την αποδοχή του αμαρτωλού εαυτού μας και της αμαρτίας μας. Η δικαιολογία φυγαδεύει τη μετάνοια και ισχυροποιεί το κακό μέσα μας, με ό,τι σημαίνει αυτό: σύγχυση, έπαρση, χωρίς χαρά και ειρήνη, απομόνωση από τους άλλους, ψεύτικες σχέσεις. Η αποδοχή, βέβαια, προϋποθέτει τόλμη, ταπείνωση, πνευματική λεβεντιά και ειλικρίνεια. Γι' αυτό και η πραγματική μετάνοια δεν είναι εύκολη υπόθεση. Όμως τόσο σημαντική, για να ανασυγκροτηθούμε ως πρόσωπα και να βρούμε το σωστό τρόπο ζωής, τη ζωή του Θεανθρώπου Κυρίου μας.

Γνωρίζουμε ότι οι διαπροσωπικές μας σχέσεις αντικατοπτρίζουν τη σχέση μας με το Θεό. «Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπά τον αδελφό του, τον οποίο βλέπει, πώς μπορεί να αγαπά το Θεό, τον οποίο δεν βλέπει; Αυτή την εντολή μάς έδωσε ο Χριστός: Όποιος αγαπά το Θεό πρέπει να αγαπά και τον αδελφό του», (Α΄ Ιω. 4,20-21).

Ενώ η ειλικρινής αποδοχή του αμαρτωλού εαυτού μας μπορεί, στηριγμένοι στην αγάπη του Θεού, να οδηγήσει στη μετάνοια που ανορθώνει και συγκροτεί και ολοκληρώνει (που στη γλώσσα της Εκκλησίας λέγεται σωτηρία), η δικαιολογία του αμαρτωλού εαυτού μας τον καθλώνει στην αναπηρία και στην ατέλειά του. Να γιατί χρειάζεται η ομολογία της αμαρτίας μας με το «συγγνώμη» στο συνάνθρωπο και το «ήμαρτον» στο Θεό κατά την εξομολόγηση.

Με τον τρόπο αυτό δεν εξευτελιζόμαστε αλλά σωζόμαστε. Βρίσκουμε ξανά το δρόμο μας και πορευόμαστε «την οδόν Αυτού χαίροντες» (Πρ. 8,39). Αν η Εκκλησία μάς καλεί στη μετάνοια, που αρχίζει με την αποδοχή του λάθους και τελειοποιείται με την αλλαγή στον τρόπο ζωής, είναι γιατί θέλει, όπως ο ιδρυτής της, να έχουμε την χαρά μας «πεπληρωμένη» (Ιω.16,24) δηλαδή ολοκληρωμένη, πλήρη. Δεν αξίζει να το παλαίψουμε;

Πηγή: isagiastriados.com